

Lov om Ændring i § 235 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.*)

Vi Christian den Tiende, af Guds Naade Konge til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, Gøre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

I Borgerlig Straffelov af 15. April 1930 sker følgende Ændring:

§ 235 affattes saaledes:

„Stk. 1. Med Bøde straffes den, der paa forargelig Maade reklamerer for eller udbyder til Salg Genstande eller Stoffer, der er tjenlige til at forebygge Svangerskab. Paa samme Maade straffes den, der uden udtrykkelig Anmodning udsender Reklamer for saadanne Genstande eller Stoffer til Personer, der ikke driver lovlig Handel med disse.

Stk. 2. Saadanne Genstande eller Stoffer maa kun forhandles, saafremt de er godkendt af Justitsministeren efter Forhandling med Sundhedsstyrelsen. Justitsministeren kan om fornødent, efter Forhandling med Handelsministeren, fastsætte Priserne, som skal være tydeligt angivet paa Emballagen. De omhandlede Genstande og Stoffer maa kun forhandles fra Apoteker eller fra Udsalgssteder, der er godkendt af Embedslægen efter Forhandling med Politiet. Overtrædelse af disse Bestemmelser straffes med Bøde.“

§ 2.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Oktober 1937.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 18. Maj 1937.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

Steinke.

*) Udfærdiget gennem Justitsministeriet. Se Rigsdagstidenden for 1936—37: Folket. Tid. Sp. 872, 1186, 6217, 6344; Landst. Tid. Sp. 2259, 2526, 2539; Till. A. Sp. 2541; Till. B. Sp. 1837, 3045; Till. C. Sp. 1791, 2111.

Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. m. *)

Vi Christian den Tiende, af Guds Naade Konge til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg,

Gøre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Stk. 1. En svanger Kvinde kan faa sit Svangerskab afbrudt i følgende Tilfælde:

1) Naar Svangerskabets Afbrydelse er nødvendig for at afværge alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred.

2) Naar Kvinden er blevet besvangret under saadanne Omstændigheder, som omhandles i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930 § 210 eller § 210, jfr. § 212, samt naar Svangerskabet skyldes Krænkelse af Kvindens Kønshedsfrihed under saadanne Omstændigheder, der omhandles i Straffelovens §§ 216—223 eller disse Paragraffer sammenholdt med § 224.

3) Naar der er nærliggende Fare for, at Barnet paa Grund af arvelige Anlæg vil blive lidende af Sindssygdom, Aandssvaghed, andre svære mentale Forstyrrelser, Epilepsi eller alvorlig og uheldelig legemlig Sygdom.

Stk. 2. Afbrydelse af Svangerskab maa, naar der ikke er alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred, normalt ikke foretages efter Udløbet af den 3die Svangerskabsmaaned.

Stk. 3. Skyldes Svangerskabet Krænkelse af Kvindens Kønshedsfrihed under saadanne Omstændigheder, som omhandles i Straffelovens § 216, § 217, Stk. 2, § 218 og § 221 eller disse Paragraffer sammenholdt med § 224, maa Afbrydelse af Svangerskab ikke finde Sted, medmindre der er sket Anmeldelse til Politiet om Forbrydelsen, og Anmeldelsen — efter stedfunden Politiundersøgelse — ikke er afvist som urigtig.

§ 2.

Er Faren for Kvindens Liv eller Helbred ikke begrundet i Sygdom, maa Svangerskabsafbrydelse i Medfør af Bestemmelserne i § 1, Stk. 1, Pkt. 1, ikke finde Sted, medmindre følgende Betingelser er nøje iagttaget:

1) Der skal foreligge Attestation fra en af de i § 9 omhandlede Klinikker om, at der er givet hende, eventuelt tillige Indehaveren af Forældremyndigheden eller

*) Udfærdiget gennem Justitsministeriet. Se Rigsdagstidenden for 1936—37: Folket. Tid. Sp. 872, 1186, 6217, 6309; Landst. Tid. Sp. 2259, 2515, 2538; Till. A. Sp. 2505; Till. B. Sp. 1837, 2565, 2567, 3045; Till. C. Sp. 1781, 2109.

Værgen, fuld Oplysning dels om Farerne ved og de mulige Følger af en Svangerskabsafbrydelse, dels om den Bistand og de Hjælpemidler af økonomisk og lægelig Art, der staar til Raadighed for hende selv eller til Hjælp ved Forsørgelse af det ventede Barn, saafremt hun gennemfører Svangerskabet.

2) Er Kvinden under 18 Aar eller umyndiggjort i personlig Henseende, maa Indehaveren af Forældremyndigheden, henholdsvis Værgen samtykke i Svangerskabsafbrydelsen.

3) Er Kvinden over 18 Aar, men under 21 Aar, maa hendes Værg samtykke i Svangerskabsafbrydelsen. Ønsker hun ikke at søge Bistand hos sin Værg, og er hun ikke umyndiggjort i personlig Henseende, kan Samtykke meddeles af en hertil efter Indstilling fra det sociale Udvalg beskikket særlig Værg.

4) Er Kvinden paa Grund af Sindssygdom, Aandssvaghed eller af andre Aarsager ude af Stand til at forstaa Betydningen af Indgrebet, kan Begæringen om dettes Foretagelse fremsættes af en hertil efter Indstilling af det sociale Udvalg beskikket særlig Værg eller, for saa vidt hun er inddraget under Forsorg af en Statsanstalt eller en i Henhold til § 67 i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg godkendt Anstalt, af Anstaltlederen. Fremsættes Begæringen, kan Indgrebet foretages, uden at der foreligger Attestation fra en af de i § 9 omhandlede Klinikker, jfr. Pkt. 1.

5) Er Kvinden gift og samlever med sin Ægtefælle, skal der gives denne Lejlighed til at udtale sig, medmindre særlige Omstændigheder taler derimod.

§ 3.

Stk. 1. Afbrydelse af Svangerskab maa kun foretages af en autoriseret Læge efter Samraad med en anden autoriseret Læge, i Almindelighed Kvindens sædvanlige Læge.

Stk. 2. Afbrydelse af Svangerskab maa kun finde Sted paa et af Statens eller Kommunernes Sygehuse eller paa et privat Sygehus, der modtager offentlig Støtte, eller paa hvilket Patienter indlægges for offentlig Regning.

§ 4.

De i § 3 nævnte Læger samt Personalet ved de i § 3 nævnte Sygehuse og de i § 9 omhandlede Klinikker er under Ansvar efter Borgerlig Straffelov § 263, jfr. § 275, forpligtet til at iagttage Tavshed om de Privatlivet tilhørende Forhold, som de i Anledning af Spørgsmaalet om Svangerskabsafbrydelse maatte erfare eller faa Formodning om, medmindre de ifølge Lovgivningen er forpligtet til at udtale sig, eller medmindre de handler i berettiget Varetøelse af almen Interesse eller af eget eller andres Tarv.

§ 5.

Den, som til Brug ved Afgørelse af, om Betingelserne for Svangerskabsafbrydelse foreligger, bevidner noget, hvorom han intet Kendskab har, eller forsætlig afgiver urigtige Oplysninger, straffes efter Reglerne i Borgerlig Straffelov § 162.

§ 6.

Stk. 1. En Kvinde, der selv afbryder sit Svangerskab eller lader det afbryde af en Person, der ikke er autoriseret Læge, straffes, selv om de i § 1 foreskrevne Betingelser for lovlig Svangerskabsafbrydelse er til Stede, med Hæfte indtil 3 Maaneder. Afbryder hun sit Svangerskab, eller lader hun det afbryde vidende om, at Betingelserne for lovlig Svangerskabsafbrydelse ikke er til Stede, er Straffen Fængsel indtil 3 Maaneder. Paatale kan ikke finde Sted, naar der er forløbet 2 Aar efter Svangerskabsafbrydelsen. Forsøg med

utjenlige Midler straffes ikke. Under særlig formildende Omstændigheder kan Straffen bortfalde.

Stk. 2. Fremkommer der under en Sag, der er rejst til Straf for ulovlig Svangerskabsafbrydelse eller Forsøg derpaa mod en uden for Ægteskab besvangret Kvinde eller hendes Medhjælpere, saadanne Oplysninger, at det maa anses for godtgjort, hvem der har besvangret hende, straffes denne med Fængsel indtil 1 Aar, under formildende Omstændigheder med Hæfte, saafremt det godtgøres, at han trods Henvendelse fra Kvindens Side om Støtte af personlig eller økonomisk Art har undladt at yde hende en efter Forholdene rimelig Støtte og Bistand, og denne Undladelse har været af afgørende Betydning for hendes Beslutning om at afbryde Svangerskabet.

Stk. 3. En autoriseret Læge, der afbryder et Svangerskab eller yder Bistand hertil, vidende om, at de i § 1 foreskrevne Betingelser for lovlig Svangerskabsafbrydelse ikke er til Stede, straffes med Fængsel indtil 2 Aar. Under skærpente Omstændigheder, særlig naar Handlingen er foretaget for Vindings Skyld, eller hvis den har medført Kvindens Død eller betydelig Skade paa Legeme eller Helbred, er Straffen Fængsel indtil 4 Aar. Finder en efter § 1 lovlig Svangerskabsafbrydelse Sted uden Iagttagelse af Forskrifterne i §§ 2 og 3, er Straffen Hæfte eller Fængsel indtil 6 Maaneder eller under formildende Omstændigheder Bøde. Afbrydes et Svangerskab uden Kvindens Samtykke, er Straffen Fængsel fra 2 til 12 Aar.

Stk. 4. Den, som uden at være autoriseret Læge afbryder et Svangerskab eller yder Bistand hertil, straffes med Fængsel indtil 4 Aar. Under skærpente Omstændigheder, særlig naar Handlingen er foretaget for Vindings Skyld, eller hvis den har medført Kvindens Død eller betydelig Skade paa Legeme eller Helbred, er Straffen Fængsel indtil 8 Aar. I Gentagelsestilfælde, eller saafremt Gerningsmanden har handlet uden Kvindens Samtykke, er Straffen Fængsel fra 2 til 12 Aar.

§ 7.

Den, der ved ulovlig Tvang, jfr. Borgerlig Straffelovs § 260, eller ved Trusler om økonomisk Tab eller om Foringelse af Stilling i personlig, familie- eller samfundsmæssig Henseende eller ved Løfte om Belønning formaar en svanger Kvinde, der ønsker at gennemføre sit Svangerskab, til at lade dette afbryde, straffes, selv om Afbrydelsen finder Sted under Iagttagelse af de herom givne Regler, med Fængsel indtil 2 Aar; Straffen er dog Fængsel indtil 4 Aar, saafremt Afbrydelsen foretages af en Person, der ikke er autoriseret Læge.

§ 8.

Udgifterne i Anledning af Svangerskabsafbrydelse afholdes af paagældende selv. Hvis hun ikke har Midler hertil, afholdes Udgifterne af Statskassen eller, for saa vidt hun er inddraget under en af de i § 66 i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 nævnte Forsorgsgrene, af vedkommende Anstalt.

§ 9.

Stk. 1. Paa Klinikker, der oprettes ved det offentlige Foranstaltning, skal Personer af begge Køn have Adgang til rigtig og forsvarlig Vejledning i Seksualhygiejne, hvorhos der skal gives svangre Kvinder Raad og Vejledning med Hensyn til deres Svangerskab, derunder om den Bistand og de Hjælpemidler af økonomisk og lægelig Art, der under Svangerskabet og efter Fødselen staar til Raadighed for dem selv eller til Hjælp ved Forsørgelse af det ventede Barn.

Stk. 2. Saafremt en svanger Kvinde, der ønsker sit Svangerskab afbrudt, af egen Drift eller efter Henviisning af det sociale Udvalg eller af andre henvender sig til en saadan

Klinik, paahviler det denne at optage Forhandlinger med hende paa Grundlag af de Oplysninger, som Klinikken, eventuelt efter at have sat sig i Forbindelse med det sociale Udvalg, efter et Skøn i hvert enkelt Tilfælde finder det fornødent at indhente. Under Forhandlingerne skal Klinikken dels søge at afholde hende fra overlede Skridt, dels give hende Vejledning om den Bistand og de Hjælpe midler, der staar til Raadighed, saafremt hun gennemfører Svangerskabet, samt fuld Oplysning om Farerne ved og de mulige Følger af en Svangerskabsafbrydelse, eventuelt tillige om de herom gældende Straffebestemmelser.

Stk. 3. I de Tilfælde, hvor det ifølge Bestemmelserne i § 2 er nødvendigt, at der foreligger Attestation om, at der er forhandlet med Kvinden, for at Svangerskabsafbrydelse kan finde Sted, er Klinikken efter Forhandlingernes Afslutning pligtig at udstede saadan Attestation.

Stk. 4. Det paahviler de sociale Udvalg at meddele Klinikkerne de af disse begærede Oplysninger om Kvinder, der har rettet Henvendelse til Klinikkerne angaaende Afbrydelse af deres Svangerskab.

§ 10.

Stk. 1. Det paahviler Amterne at drage Omsorg for, at de i § 9 omhandlede Klinikker oprettes i fornødent Omfang inden den 1. April 1938 i Tilknytning til offentlige Sygehuse, jfr. § 3, Stk. 2. I København paahviler denne Pligt Magistraten.

Stk. 2. Skønner Justitsministeren, at der i en Kommune er Trang til Oprettelse af en saadan Klinik, kan han paalægge Amtet — i København Magistraten — at afhjælpe Mangelen.

§ 11.

Konsultationsvirksomheden paa de i § 9 omhandlede Klinikker udøves af autoriserede Læger, der assisteres af autoriserede Sygeplejersker.

§ 12.

Udgifterne ved Klinikernes Indretning og Drift fordeles efter Udløbet af hvert Regnskabsaar, efter at være godkendt af Amtmanden, paa Amtsrads kredsen og de i Forbindelse med denne staaende Købstæder og Flækker efter Folketal. Paa Bornholm paahviler Udgifterne den for Øens Købstæder og Landdistrikter fælles Repartitionsfond, og i København afholdes de af Stadens Kasse. Statskassen godtgør Kommunerne Halvdelen af de paagældende Udgifter.

§ 13.

Stk. 1. Justitsministeren fastsætter nærmere Regler til Lovens Gennemførelse.
Stk. 2. Overtrædelse af de af Justitsministeren i Medfør af denne Paragraf givne Forskrifter til Gennemførelse af de i §§ 1—4 givne Regler straffes med Bøde eller Hæfte indtil 3 Maaneder.

§ 14.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1938.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 18. Maj 1937.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

Steineke.

Lov om Hunde.*)

Vi Christian den Tiende, af Guds Naade Konge til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, Gøre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Stk. 1. Besidderen af en Hund skal anmelde den, inden den er 4 Maaneder gammel, eller inden 14 Dage, efter at han har erhvervet den, eller efter at han er tilflyttet Kommunen. Anmeldelse skal endvidere finde Sted inden 14 Dage, naar der indtræder Forandringer med Hensyn til Afgiftspligten, herunder dog ikke indbefattet Forandringer vedrørende Hundens Højde. Ved Anmeldelsen skal der gives Oplysning om ethvert Forhold, som har Betydning for Afgørelsen af Spørgsmaalet om Afgiftspligten og dennes Omfang, samt — for saa vidt angaar Hunde, der er overflyttet fra en anden Kommune — om, hvorvidt der tidligere af Politiet i Medfør af § 13 er givet Paalæg om, at Hunden skal holdes bundet eller indelukket eller forsynet med forsvarlig Munkurvy. Anmeldelsen sker i København, Frederiksberg, Købstæderne, Flækkerne og Marstal for Politiet, paa Landet for Sognefogeden. Saafremt en anmeldt Hund overflyttes til en anden Kommune, er den hidtidige Besidder pligtig at afmelde den for Politiet, henholdsvis Sognefogeden.

Stk. 2. Erhvervsmæssigt opdrættede Hunde skal dog først anmeldes, naar de er 6 Maaneder gamle, saafremt de indtil dette Tidspunkt stadig er i Opdrætterens Besiddelse.

Stk. 3. Ved Anmeldelsen indføres Hunden i en dertil indrettet Protokol, hvorhøjs der tildeles den et med Aarstal og Hundens Nummer i Protokollen forsynet Tegn. Besidderen skal i hvert Aars Januar Maaned forny Tegnet, der skal bæres af Hunden anbragt paa et Halsbaand.

§ 2.

Stk. 1. I København og Frederiksberg udgør Hundefgiften 10 Kr. aarlig for Hunde, der maalt med Stangmaal har en Højde fra Fodsaalernes Plan til Skulderbladets Overside af ikke over 42 cm, og 20 Kr. aarlig for større Hunde. Afgiften kan af Kommunalbestyrelsen forhøjes indtil henholdsvis 20 og 40 Kr. aarlig. Kommunalbestyrelsens Vedtagelse af Forhøjelsen maa foreligge inden 3 Maaneder før den 1. Januar, fra hvilken Forhøjelsen skal træde i Kraft. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at Afgiften for Hunde, der holdes ved ensomt beliggende Steder, skal nedsættes eller bortfalde.

*) Udfærdiget gennem Justitsministeriet. Se Rigsdagstidenden for 1936—37: Landst. Tid. Sp. 103, 176, 1445, 1558, 2527; Folket. Tid. Sp. 5201, 6674, 6783; Till. A. Sp. 2775; Till. B. Sp. 761, 2829, 2971; Till. C. Sp. 1195, 1965, 2067.